

Момичка войска да войвить
Токму за деветъ години,
Никой да не ъ узнаитъ,

Дури съ сама казала!“
Кога ъ песма слуша'е,
'Си-те ми съ почуді'е.

202.

Девойка хвърлятъ камень.

Собрале ми съ набрале
До триста млади момчина,
Тіе да камень фарляетъ,
Кой ке съ камень натѣхрлитъ.
'Си-те съ редумъ редиле,
Никой го камень натѣхрли.
Кога го зеде девойка,

'Си-те 'и камень натѣхрли;
Тога ми велитъ девойка:
„Ей віе млади юнаци!
Харамъ да ви не улефе
По двесте, триста гроше'и,
Кога съ найме девойка,
'Семъ да ве камень натѣхрлитъ!“

203.

Невѣста загубивъ Татари.

Отъ како петли пеа'е
Низъ гора кой ми помина?
Помина'е ми, мина'е
Китени-те ми свато'и
Со найхубава невѣста.
Задале ми съ Татари,
Татари, цѣрни Арапи.
Уплашили съ свато'и,
Туриле млада не'ѣста
Со едно младо деверче. —
„Дали сѣ туфекъ фарляло,
Дали сѣ сабя тѣргало?“
„Невѣсто, младо невѣсто!
Нито сумъ туфекъ фарляло,

Нито сумъ сабя тѣргало!“
Тога ми млада не'ѣста
Запрегна поли, рѣка'и,
Си фѣрли дулакъ отъ гла'а,
Си фѣрли туфекъ на рака,
И остра сабя во уста.
Фѣрляла що ми фѣрляла,
Истайла сабя отъ уста
На онѣ цѣрни Арапи,
И загубила Татари
Татари цѣрни Арапи.
Собрале ми съ свато'и,
Та отидо'е дома си.